

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 10. září 2020¹

Věc C-62/19

Star Taxi App SRL
proti
Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General,
Consiliul General al Municipiului București,
za přítomnosti
IB,
Camera Națională a Taximetriștilor din România,
D'Artex Star SRL,
Auto Cobălcescu SRL,
Cristaxi Service SRL

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice (EU) 2015/1535 – Článek 1 odst. 1 písm. b) – Pojem ‚služby informační společnosti‘ – Služba spočívající v přímém propojení zákazníků taxislužby s řidiči taxislužby – Služby dispečinku pro rezervaci vozidel taxislužby povinné pro vozidla taxislužby autorizovaných přepravců – Článek 1 odst. 1 písm. e) – Předpis pro služby – Oznamovací povinnost – Směrnice 2000/31/ES – Článek 4 – Režim předchozího povolení – Povolovací režimy, které se netýkají zvláště a výhradně služeb informační společnosti – Směrnice 2006/123/ES – Články 9 a 10 – Povolovací režimy v oblasti poskytování služeb“

Úvod

1. Unijní právní předpisy stanoví zvláštní pravidla pro specifickou kategorii služeb, a sice pro služby tzv. „informační společnosti“, tj. služeb, které jsou poskytovány na dálku elektronicky nebo, zjednodušeně řečeno, zejména prostřednictvím internetu. Na takové služby se v unijním právu vztahuje zásada vzájemného uznávání mezi členskými státy, jakož i určité možnosti usazování poskytovatelů v členských státech původu.

2. Není však vždy snadné rozlišit mezi službou informační společnosti a „klasickou“ službou, pokud plnění odlišné povahy tvoří nedílnou součást komplexní služby. Tak je tomu zejména v případě služeb městské dopravy, pro které je rezervace přepravy uskutečňována elektronicky. Soudní dvůr již měl příležitost poskytnout určitá vodítka týkající se takového rozlišování za zvláštních okolností². Tato vodítka však nejsou nutně určena k tomu, aby se použila za odlišných okolností.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981).

3. Druhá část obtíží vyvstává, pokud vnitrostátní předpisy upravují „klasické“ služby tak, že mají stejnou hospodářskou povahu jako služby informační společnosti. Jedná se tedy o určení, v jakém rozsahu a případně za jakých podmínek unijní právo umožňuje uplatnit uvedené předpisy na tuto druhou kategorii služeb. Další problém vzniká v situaci, kdy existuje pochybnost o tom, zda se předpisy přijaté za účelem úpravy „klasických“ služeb mají skutečně použít na služby informační společnosti z důvodu specifické nebo novátorské povahy těchto posledně uvedených služeb³.

4. V projednávané věci vyvstávají všechny tyto různé otázky a poskytují tak Soudnímu dvoru příležitost upřesnit jeho judikaturu v dané oblasti.

Právní rámec

Unijní právo

5. Článek 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“)⁴ stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) „službami informační společnosti“ služby ve smyslu čl. 1 [bodu] 2 směrnice 98/34/ES ve znění směrnice 98/48/ES^[5]“

6. Článek 4 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy dbají, aby přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon nepodléhal povinnosti předchozího povolení ani žádnému jinému požadavku se stejným [s rovnocenným] účinkem.

2. Odstavcem 1 nejsou dotčena povolovací řízení, která se netýkají zvláště a výhradně služeb informační společnosti [...].“

7. Článek 2 odst. 1 a odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu⁶ stanoví:

„1. Tato směrnice se vztahuje na služby poskytované poskytovateli usazenými v některém členském státě.

2. Tato směrnice se nevztahuje na tyto činnosti:

[...]

d) služby v oblasti dopravy, včetně přístavních služeb, spadající do oblasti působnosti hlavy [VI] Smlouvy [o FEU];

3 – Ohledně podobné pochybnosti viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, body 28 až 31), jakož i mé stanovisko v této věci (C-390/18, EU:C:2019:336, body 93 až 99).

4 – Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399.

5 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8).

6 – Úř. věst. 2006, L 376, s. 36.

[...]

8. Podle článku 3 odst. 1 první věty této směrnice:

„V případě rozporu ustanovení této směrnice s ustanoveními jiných předpisů Společenství, které upravují zvláštní aspekty přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu v konkrétních odvětvích nebo pro konkrétní profese, mají tato ustanovení jiných předpisů Společenství přednost a použijí se na dotyčná konkrétní odvětví nebo profese.“

9. Článek 9 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy nepodrobí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon povolovacímu režimu, nejsou-li splněny tyto podmínky:

- a) povolovací režim nediskriminuje dotyčného poskytovatele;
- b) potřeba povolovacího režimu je opodstatněna naléhavým důvodem obecného zájmu;
- c) sledovaného cíle nelze dosáhnout pomocí méně omezujícího opatření, zejména z toho důvodu, že k následné kontrole by docházelo příliš pozdě na to, aby byla skutečně účinná.“

10. Konečně, článek 10 odst. 1 a 2 téže směrnice uvádí:

„1. Povolovací režimy jsou založeny na kritériích, která vylučují, aby příslušné orgány vykonávaly svoji diskreční pravomoc svévolným způsobem.

2. Kritéria uvedená v odstavci 1 musí být:

- a) nediskriminační;
- b) opodstatněná naléhavým důvodem obecného zájmu;
- c) přiměřená danému cíli obecného zájmu;
- d) jasná a jednoznačná;
- e) objektivní;
- f) předem zveřejněná;
- g) průhledná a přístupná.“

11. Článek 1 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti⁷ stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

7 – Úř. věst. 2015, L 241, s. 1.

- b) ‚službou‘ jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplat, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

- i) ‚službou poskytovanou na dálku‘ služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,
- ii) ‚službou poskytovanou elektronicky‘ služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování (včetně digitální komprese) a uchování dat a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,
- iii) ‚službou poskytovanou na individuální žádost příjemce služeb‘ služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

Příklady služeb, které nejsou zahrnuty do této definice, jsou uvedeny v příloze I;

[...]

- e) ‚předpisem pro služby‘ obecný požadavek týkající se přístupu ke službám a jejich poskytování ve smyslu písmene b), zejména ustanovení týkající se poskytovatele služeb, služeb samotných a příjemce služeb, s výjimkou předpisů, které se nezaměřují specificky na služby definované v uvedeném písmenu.

Pro účely této definice:

- i) se předpis považuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti tehdy, je-li s ohledem na jeho odůvodnění a jeho znění zvláštním záměrem a cílem všech nebo některých jeho ustanovení regulovat tyto služby přímo a cíleně,
 - ii) předpis se nepovažuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti, působí-li na tyto služby pouze nepřímo nebo vedlejším způsobem.
- f) ‚technickým předpisem‘ technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné de iure nebo de facto, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb, s výjimkou předpisů stanovených v článku 7.

[...]

Patří sem technické předpisy přijaté orgány určenými členskými státy a uvedenými na seznamu vypracovaném a případně aktualizovaném Komisí ve výboru uvedeném v článku 2.

[...]“

12. Podle článku 5 odst. 1 prvního pododstavce této směrnice:

„S výhradou článku 7 sdělí členské státy neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy se jedná pouze o úplné převzetí mezinárodní nebo evropské normy, a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.“

13. Konečně, článek 10 uvedené směrnice stanoví:

„Směrnice 98/34/ES ve znění aktů uvedených v části A přílohy III této směrnice, se zrušuje, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy III zrušené směrnice a v části B přílohy III této směrnice ve vnitrostátním právu.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IV.“

Rumunské právo

14. Článek 1a písm. j) a článek 15 Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în de închiriere (zákon č. 38/2003 o přepravě prostřednictvím vozidel taxislužby a pronajatých vozidel) ze dne 20. ledna 2003⁸ (dále jen „zákon č. 38/2003“) stanoví:

„Článek 1a

[...]

j) dispečinkem taxislužby, dále jen ‚dispečink‘, se rozumí činnost spojená s přepravou vozidly taxislužby spočívající v přijímání objednávek od zákazníků po telefonu nebo jinými prostředky a v jejich předávání řidiči taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače;

[...]

Článek 15

1. Výkon činnosti dispečinku taxislužby je omezen pouze na oblast, na kterou se vztahuje povolení jakékoli právnické osoby (dále jen ‚dispečink taxislužby‘), která má povolení vydané příslušným orgánem v souladu s tímto zákonem.

2. Povolení pro činnost dispečinku taxislužby lze získat na základě předložení následující dokumentace:

- a) kopie osvědčení o registraci vydaného obchodním rejstříkem;
- b) čestné prohlášení provozovatele přepravy prostřednictvím vozidel taxislužby nebo pronajatých vozidel, podle kterého má dispečink taxislužby k dispozici nezbytné technické prostředky, rádiový vysílač a přijímač, zabezpečenou rádiovou frekvenci, oprávněné zaměstnance a nezbytné prostory;
- c) kopie osvědčení provozovatele radiotelefonie pro zaměstnance dispečinku taxislužby vydaného orgánem příslušným pro oblast komunikací;
- d) kopie licence k používání rádiových frekvencí vydané příslušným orgánem.

[...]

5. Autorizovaní přepravci, kteří poskytují taxislužbu, využívají dispečink taxislužby podle tohoto zákona na základě smlouvy o dispečinku uzavřené s tímto dispečinkem za nediskriminačních podmínek.

⁸ – Monitorul Oficial al României, část I, č. 45 ze dne 28. ledna 2003.

6. Služby dispečinku jsou povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravníků, kteří vykonávají činnost v určité oblasti, s výjimkou míst, kde bylo vydáno méně než sto licencí taxislužby, kde je tato služba volitelná.

[...]

8. Smlouvy o dispečinku taxislužby uzavřené s autorizovanými přepravci musí obsahovat ustanovení týkající se povinnosti smluvních stran dodržovat pravidla kvality a legality poskytované služby, jakož i dohodnuté sazby podle vzdálenosti.

9. Vozidla taxislužby obsluhovaná dispečinkem taxislužby mohou poskytovat přepravní služby za použití jednotné sazby nebo rozdílných sazeb v závislosti na kategorii vozidel v souladu se smlouvou o dispečinku.

10. Dispečink taxislužby poskytne autorizovaným přepravcům, které obsluhuje, rádiové vysílače a přijímače, aby jimi vybavili svá vozidla taxislužby, na základě nájemní smlouvy uzavřené za nediskriminačních podmínek.“

15. Na území města Bukurešti (Rumunsko) je poskytování taxislužby upraveno ustanoveními Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (usnesení Rady města Bukurešti č. 178/2008, kterým se schvaluje rámcové nařízení, zadávací podmínky a koncesní smlouva v delegované správě pro účely organizace a poskytování veřejné služby místní přepravy prostřednictvím vozidel taxislužby) ze dne 21. dubna 2008 (dále jen „usnesení č. 178/2008“). Článek 21 odst. 1 přílohy 1 tohoto usnesení zněl původně takto:

„Na území města Bukurešti jsou služby dispečinku povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravníků a mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od orgánu příslušného k vydávání povolení v městě Bukurešti, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky prostřednictvím dispečinků taxislužby.“

16. Usnesení č. 178/2008 bylo pozměněno Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 626/19.12.2017 pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (usnesení Rady města Bukurešti č. 626/19.12.2017, kterým se mění a doplňuje usnesení č. 178/2008) ze dne 19. prosince 2017 (dále jen „usnesení č. 626/2017“).

17. Článek 3 přílohy 1 pozměněného usnesení č. 178/2008, zavedený článkem I usnesení č. 626/2017, stanoví:

„Termíny a pojmy použité a definované v zákoně č. 38/2003 mají v tomto usnesení stejný význam a pro účely tohoto rámcového nařízení se rozumí:

[...]

i a) ‚dispečinkem prostřednictvím jakéhokoli jiného prostředku‘ činnost vykonávaná dispečinkem taxislužby, která má povolení vydané příslušným orgánem k přijímání objednávek zákazníků prostřednictvím počítačové aplikace nebo objednávek na internetové stránce autorizovaného dispečinku taxislužby a k jejich předávání řidičům taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače.

i b) „počítačovou aplikací“ počítačový program, instalovaný a používaný v mobilním nebo pevném zařízení, který náleží výlučně autorizovanému dispečinku taxislužby, jejíž označení nese.

[...]“

18. Článek 21 přílohy 1 pozměněného usnesení č. 178/2008, zavedený články II a III usnesení č. 626/2017, zní následovně:

„1. Na území města Bukurešti jsou služby dispečinku povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravců a mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od orgánu příslušného pro vydávání povolení v městě Bukurešti, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky, včetně internetových aplikací, které povinně obsahují označení dispečinku taxislužby, které je uvedeno v povolení provozování dispečinku vydaném příslušným orgánem pro město Bukurešť.

[...]

3a. Služby dispečinku jsou povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravců, kteří vykonávají činnost taxislužby na území města Bukurešti, a mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od orgánu příslušného pro vydávání povolení v městě Bukurešti, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky (počítačové aplikace, objednávky prováděné na internetové stránce dispečinku taxislužby) a předávat je řidičům taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače.“

19. Článek 41 odst. 2a přílohy 1 tohoto pozměněného usnesení, zavedený článkem IV usnesení č. 626/2017, stanoví, že při výkonu činnosti taxislužby jsou řidiči taxislužby povinni zejména nepoužívat telefony nebo jiné mobilní přístroje během poskytování přepravní služby.

20. Článek 59 odst. 6a přílohy 1 uvedeného pozměněného usnesení, zavedený článkem V usnesení č. 626/2017, stanoví:

„Za nesplnění povinností stanovených v článku 21 odst. 3a, které se vztahují na všechny podobné činnosti bez ohledu na to, kde a jak jsou vykonávány, a jejichž výsledkem je navázání kontaktu mezi neautorizovaným řidičem nebo přepravcem taxislužby oprávněným k přepravě osoby nebo skupiny osob na území města Bukurešti, se uloží pokuta v rozmezí od 4 500 do 5 000 [rumunských lei (RON) (přibližně mezi 929 a 1 032 eury)].“

Spor v původním řízení, řízení a předběžné otázky

21. S. C. Star Taxi App SRL (dále jen „Star Taxi App“), společnost založená podle rumunského práva se sídlem v Bukurešti, provozuje stejnojmennou aplikaci pro chytré telefony, která propojuje uživatele taxislužby a řidiče taxislužby.

22. Tato aplikace umožňuje provádět vyhledávání, které zobrazuje seznam řidičů taxislužby, kteří jsou k dispozici k uskutečnění jízdy. Zákazník si tedy může vybrat konkrétního řidiče. Společnost Star Taxi App nepředává objednávky řidičům taxislužby a nestanoví cenu jízdy, která je placena přímo řidiči na jejím konci.

23. Společnost Star Taxi App uzavírá smlouvy o poskytování služeb přímo s autorizovanými řidiči taxislužby, kteří jsou oprávněni poskytovat taxislužbu, aniž provádí jejich výběr či přijímání. Tyto smlouvy spočívají v tom, že je těmto řidičům dána k dispozici počítačová aplikace, chytrý telefon, na kterém je instalována aplikace, a SIM karta s omezeným objemem dat za účelem používání aplikace výměnou za měsíční platbu, kterou platí řidič taxislužby společnosti Star Taxi App. Kromě toho tato společnost nevykonává kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, ani chování těchto řidičů.

24. Dne 19. prosince 2017 přijala Rada města Bukurešť usnesení č. 626/2017, které rozšířilo rozsah povinnosti požádat o povolení pro činnost zvanou „dispečink“ na provozovatele takových počítačových aplikací, jako je společnost Star Taxi App. Za porušení tohoto právního předpisu byla společnosti Star Taxi App uložena pokuta ve výši 4 500 RON (přibližně 929 eur).

25. Společnost Star Taxi App, která měla za to, že její činnost představuje službu informační společnosti, na kterou se vztahuje zásada vyloučení předchozího povolení stanovená v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31, podala předběžnou správní stížnost, kterou se domáhala zrušení usnesení č. 626/2017. Tato stížnost byla zamítnuta z důvodu, že napadená právní úprava se jednak stala nezbytnou z důvodu značného rozsahu zjištěného protiprávního používání způsobů přijímání objednávek ze strany neautorizovaných právních subjektů a jednak neporušovala volný pohyb služeb elektronickými prostředky, jelikož upravuje zprostředkovatelskou službu související s činností přepravy osob vozidly taxislužby.

26. Společnost Star Taxi App tedy podala k Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko) žalobu na zrušení usnesení č. 626/2017.

27. Za těchto okolností se Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být ustanovení směrnice [98/34] (čl. 1 bod 2), ve znění směrnice [98/48], a směrnice [2000/31] [čl. 2 písm. a)], podle kterých je službou informační společnosti ‚služba poskytovaná zpravidla za úplat, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb‘, vykládána v tom smyslu, že taková činnost, jako je činnost vykonávaná společností Star Taxi App (tedy služba spočívající v přímém propojení zákazníků s řidiči taxislužby prostřednictvím elektronické aplikace), musí být považována za konkrétní službu informační společnosti a ekonomiky sdílení (vzhledem k tomu, že společnost Star Taxi App nenaplnuje kritéria dopravce, která byla zohledněna Soudním dvorem v bodě 39 rozsudku ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, který se týká společnosti Uber)?
- 2) V případě, že by [služba poskytovaná] společností Star Taxi App byla považována za službu informační společnosti, vztahuje se na činnost této společnosti zásada volného pohybu služeb podle ustanovení článku 4 směrnice 2000/31, článků 9, 10 a 16 směrnice 2006/123 a článku 56 SFEU, a v případě kladné odpovědi, brání tato ustanovení takové právní úpravě, jako jsou články I, II, III, IV a V [usnesení č. 626/2017]?
- 3) V případě, že by se směrnice 2000/31 vztahovala na službu poskytovanou společností Star Taxi App, představují omezení, kterými členský stát podmiňuje volný pohyb elektronických služeb tím, že vyžaduje získání povolení nebo licence, platná opatření odchylující se od čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31 podle čl. 3 odst. 4 této směrnice?
- 4) Brání článek 5 směrnice [2015/1535] přijetí takové právní úpravy, jako jsou články I, II, III, IV a V [usnesení č. 626/2017], bez předchozího oznámení Evropské komisi?“

28. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce došla Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2019. Písemná vyjádření předložily Star Taxi App, Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General (Územní správní jednotka města Bukurešti, dále jen „město Bukurešť“), nizozemská vláda, jakož i Komise. Společnost Star Taxi App a Komise rovněž písemně odpověděly na otázky položené Soudním dvorem, přičemž Soudní dvůr rozhodl, že z důvodu rizik spojených s pandemií Covid-19 se nebude konat jednání.

Analýza

29. Předkládající soud pokládá čtyři předběžné otázky týkající se výkladu několika ustanovení unijního práva v takovém kontextu, jako je kontext původního řízení. Tyto otázky posoudím v pořadí, v němž byly položeny, přičemž druhou a třetí otázku posoudím společně. Je třeba poznamenat, že všechna ustanovení unijního práva zmíněná předkládajícím soudem se nicméně v takové situaci, jako je situace v původním řízení, nepoužijí. Položené otázky tedy musí být přeformulovány.

K první předběžné otázce

Úvodní poznámky

30. Nejprve předkládající soud v první předběžné otázce odkazuje na čl. 1 bod 2 směrnice 98/34, ve znění směrnice 98/48. Směrnice 98/34 však byla před datem přijetí usnesení č. 626/2017 zrušena a nahrazena směrnicí 2015/1535. Podle článku 10 druhého pododstavce směrnice 2015/1535 se odkazy na zrušenou směrnici považují za odkazy na směrnici 2015/1535.

31. Dále, jak správně poznamenává Komise ve svém vyjádření, pojem „ekonomika sdílení“ nemá v unijním právu právní význam, neboť toto právo přiznává zvláštní postavení pouze službám informační společnosti.

32. Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu tedy je, zda musí být čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535 vykládán v tom smyslu, že „službou informační společnosti“ je služba spočívající v přímém propojení zákazníků s řidiči taxislužby prostřednictvím elektronické aplikace.

Článek 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535

33. Připomínám, že čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31 definuje službu informační společnosti odkazem na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535.

34. Podle tohoto posledně uvedeného ustanovení je službou informační společnosti „každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb“. Tyto pojmy samotné jsou definovány. Zejména službou poskytovanou elektronicky je „služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování [...] a uchovávání dat a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky“.

35. Podle všeho není pochyb o tom, že taková služba, jako je služba nabízená společností Star Taxi App, odpovídá výše uvedené definici.

36. Zprv je totiž tato služba poskytována za úplatu, neboť řidiči taxislužby platí poplatek za její užívání. I když je toto užívání pro zákazníky bezplatné, musí být zákazníci rovněž považováni za příjemce služby. To nezpochybněje úplatnou povahu služby poskytované společností Star Taxi App. Stačí totiž, aby byla tato služba placená pro jednu z kategorií uživatelů, v tomto případě řidiče taxislužby⁹.

37. Zadruhé, dotčená služba je poskytována na dálku: nevyžaduje současnou přítomnost poskytovatele (společnost Star Taxi App) a příjemců (řidiči a cestující). Současná přítomnost obou kategorií uživatelů této služby je samozřejmě poté nezbytná pro poskytování následné přepravní služby. Uvedená služba je však odlišná od služby navazování kontaktů dotčené v projednávané věci.

38. Zatřetí, služba dotčená v projednávané věci je rovněž poskytována na individuální žádost příjemce služby. Přesněji, je zde nezbytná současná žádost dvou příjemců: požadavek řidiče, pokud je připojen ke službě, a požadavek cestujícího, který si přeje získat informace o dostupných řidičích.

39. Konečně začtvrté, tato služba je poskytována elektronicky. Funguje totiž pomocí aplikace, to znamená softwaru pro chytré telefony, tedy elektronického vybavení pro zpracování a ukládání údajů. Je přenášena prostřednictvím mobilní telefonie nebo jiným způsobem přístupu k internetu, tedy prostřednictvím prostředků elektronické komunikace.

40. Je pravda, že podle informací poskytnutých předkládajícím soudem poskytuje společnost Star Taxi App řidičům taxislužby rovněž chytré telefony, ve kterých je její aplikace instalována, aby mohli dotčenou službu využívat. Tento prvek služby není poskytován na dálku ani elektronicky, a neodpovídá tedy výše uvedené definici. Toto poskytnutí je však doplňkovou součástí služby, jejímž cílem je usnadnit hlavní plnění spočívající v propojení řidičů s cestujícími. Tato skutečnost tedy nezpochybněje povahu činnosti společnosti Star Taxi App jako služby poskytované na dálku.

41. Je tedy třeba mít za to, že taková činnost, jako je činnost společnosti Star Taxi App, odpovídá definici „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535¹⁰.

Rozsudek Asociación Profesional Elite Taxi

42. Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že za určitých okolností služba nemusí být nutně pokládána za spadající pod pojem „služba informační společnosti“, i když má, přinejmenším pokud jde o část služeb, ze kterých se skládá, vlastnosti obsažené v definici v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535¹¹.

43. Tak je tomu zejména v případě, kdy je služba poskytovaná elektronicky neoddělitelně spjata s jiným plněním, které představuje hlavní plnění a není poskytnuto elektronicky, jako je přepravní služba¹².

44. Tento neoddělitelný vztah je podle Soudního dvora charakterizován skutečností, že poskytovatel služby poskytované elektronicky kontroluje základní aspekty jiného plnění, včetně výběru¹³ poskytovatelů této jiné služby¹⁴.

9 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 46).

10 – V tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981, bod 35).

11 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981, body 38 až 42).

12 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981, výrok).

13 – I když Soudní dvůr nepoužil výraz „přijímání“, pravděpodobně proto, aby nevyvolal polemiku o postavení řidičů společnosti Uber z hlediska pracovního práva, je nicméně potřeba výraz „výběr“ chápat v tomto smyslu.

14 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981, bod 39).

45. Zdá se však, že v případě takové služby, jako je služba poskytovaná společností Star Taxi App, je situace odlišná. Zprvce společnost Star Taxi App nepotřebuje přijímat řidiče taxislužby, neboť tito řidiči jsou držiteli licencí a disponují zdroji nezbytnými pro poskytování služeb městské dopravy. Společnost Star Taxi App jim nabízí pouze svou službu jako doplněk umožňující zefektivnit jejich vlastní služby. Pokud jde o společnost Star Taxi App, řidiči taxislužby nejsou spolupracovníci, jako je tomu v případě řidičů společnosti Uber, ale zákazníci, jinými slovy příjemci služby. Zadruhé společnost Star Taxi App nevykonává kontrolu ani rozhodující vliv na podmínky poskytování přepravních služeb řidiči taxislužby, kteří tyto podmínky stanovují volně v mezích případně uložených platnou právní úpravou¹⁵.

46. Nesdílím tedy názor města Bukurešti, že situaci ve sporu v původním řízení lze přirovnat k situaci ve věci, v níž byl vydán rozsudek Asociación Profesional Elite Taxi¹⁶.

47. Je pravda, že služba společnosti Star Taxi App má ve vztahu ke službám přepravy vozidly taxislužby akcesorickou povahu a je na těchto službách hospodářsky závislá, neboť bez těchto přepravních služeb nemá smysl.

48. Tato závislost je však zcela odlišná od závislosti, kterou se vyznačuje vztah mezi poskytovatelem aplikace UberPop a řidiči, kteří vykonávají činnost v rámci této aplikace. Proto, aby mohla společnost Uber poskytovat zprostředkovatelskou službu pomocí uvedené aplikace, musela totiž vytvořit *ex nihilo* odpovídající přepravní službu poskytovanou neprofesionálními řidiči, která dříve neexistovala, a v důsledku toho organizovat její obecné fungování¹⁷. Aplikace UberPop tak nemohla fungovat bez služeb poskytovaných řidiči a tito řidiči nemohli bez této aplikace nabízet tyto služby hospodářsky spolehlivým způsobem. Z tohoto důvodu hospodářský model a obchodní strategie společnosti Uber vyžadují, aby tato společnost určovala základní podmínky přepravní služby, počínaje cenou, takže se *de facto* stává, byť nepřímou, poskytovatelem¹⁸.

49. Naproti tomu služba poskytovaná společností Star Taxi App vychází z již existující a organizované služby přepravy vozidly taxislužby. Úloha společnosti Star Taxi App je omezena na roli externího poskytovatele doplňkové služby, která je užitečná, ale není podstatná pro efektivitu hlavní služby, kterou je přepravní služba. I když je tak služba poskytovaná společností Star Taxi App hospodářsky závislá na přepravní službě, může být z funkčního hlediska nezávislá a může být poskytnuta poskytovatelem odlišným od poskytovatelů přepravní služby. Tyto dvě služby tedy nejsou neodělitelně spojeny ve smyslu judikatury Soudního dvora připomenuté v předchozím bodě¹⁹.

50. Město Bukurešť tvrdí, že služba poskytovaná společností Star Taxi App musí být považována za nedílnou součást služby přepravy vozidly taxislužby, jelikož vnitrostátní právní úprava kvalifikuje takovou službu jako „službu dispečinku“, která je povinná pro každého poskytovatele taxislužby.

15 – Město Bukurešť ve svém vyjádření tvrdí, že od 1. února 2018 uvedla společnost Star Taxi App na trh nové služby umožňující platit cenu jízdy platební kartou a stanovila minimální cenu za jízdu. Toto tvrzení je nicméně důrazně zpochybněno společností Star Taxi App v odpovědi na výslovnou otázku, kterou Soudní dvůr v této souvislosti položil. Jedná se tedy o skutkovou okolnost, která nebyla v rámci původního řízení prokázána. V každém případě se nezdá, že by tyto doplňkové služby mohly změnit celkové posouzení činnosti společnosti Star Taxi App [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, body 58 až 64)].

16 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017 (C-434/15, EU:C:2017:981).

17 – Na to poukázal Soudní dvůr v bodě 38 rozsudku ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981). Pokud jde o vztah mezi vytvořením nabídky služeb a výkonem kontroly nad těmito službami, viz rovněž mé stanovisko ve věci Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:336, body 64 a 65).

18 – Ohledně podrobnějšího popisu fungování společnosti Uber si dovoluji odkázat na své stanovisko ve věci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

19 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 55), jakož i mé stanovisko v této věci (C-390/18, EU:C:2019:336, body 57 až 59).

51. V tomto ohledu stačí poznamenat, že v rámci právní úpravy přepravních služeb mohou členské státy požadovat, aby dopravci využívali jiných služeb, včetně služeb informační společnosti. Tento požadavek však nemůže vést k tomu, že by byly tyto služby vyňaty z právní úpravy směrnice 2000/31 a že by se uvedené členské státy vyhnuly povinností, které z této směrnice vyplývají.

Odpověď na první předběžnou otázku

52. Služba spočívající ve zprostředkování kontaktu mezi profesionálními řidiči taxislužby a cestujícími pomocí aplikace pro chytré telefony, jako je služba poskytovaná společností Star Taxi App, tedy vykazuje vlastnosti služby informační společnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, avšak není neoddělitelně spjata s přepravní službou ve smyslu výše připomenuté judikatury Soudního dvora²⁰.

53. Navrhuji tedy odpovědět na první předběžnou otázku tak, že čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, musí být vykládán v tom smyslu, že službou informační společnosti je služba, která spočívá v přímém propojení, prostřednictvím elektronické aplikace, zákazníků s řidiči taxislužby, pokud tato služba není neoddělitelně spjata se službou přepravy vozidly taxislužby, takže není její nedílnou součástí ve smyslu rozsudku Asociación Profesional Elite Taxi²¹.

Ke druhé a třetí předběžné otázce

54. Druhou a třetí předběžnou otázkou předkládající soud žádá Soudní dvůr, aby provedl posouzení usnesení č. 626/2017 ve světle článků 3 a 4 směrnice 2000/31, článků 9, 10 a 16 směrnice 2006/123, jakož i článku 56 SFEU. Tyto otázky posoudím ve vztahu ke každému zmíněnému normativnímu aktu a začnu aktem obsahujícím ustanovení, která se týkají konkrétněji služeb informační společnosti, a sice směrnici 2000/31.

Směrnice 2000/31

55. Podstatou druhé a třetí předběžné otázky předkládajícího soudu je zejména to, zda články 3 a 4 směrnice 2000/31 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která stejně jako usnesení č. 178/2008, ve znění usnesení č. 626/2017, stanoví pro zprostředkovatelské služby mezi řidiči taxislužby a potenciálními cestujícími poskytované elektronicky stejný požadavek získat povolení, který musí splňovat poskytovatelé služeb „dispečinku“ vozidel taxislužby poskytovaných jinými prostředky, zejména rádiově.

– Článek 3 směrnice 2000/31

56. Bez dalšího je třeba konstatovat, že jelikož je Star Taxi App společností založenou podle rumunského práva se sídlem v Bukurešti, je spor v původním řízení omezen na jediný členský stát.

57. Článek 3 odst. 1 směrnice 2000/31 přitom pouze vyžaduje, aby členské státy zajistily, aby služby informační společnosti poskytované poskytovateli usazenými na jejich území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti, jak je definována v čl. 2 písm. h) této směrnice. Článek 3 odst. 2 této směrnice navíc v zásadě zakazuje členským státům omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu, přičemž čl. 3 odst. 4 této směrnice zavádí výjimky z tohoto zákazu.

20 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981).

21 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017 (C-434/15, EU:C:2017:981).

58. Článek 3 směrnice 2000/31 tedy zavádí určitou zásadu vzájemného uznávání služeb informační společnosti mezi členskými státy. Z toho vyplývá, že se tento článek nepoužije v situaci poskytovatele služeb informační společnosti v jeho vlastním členském státě původu. Článek 3 směrnice 2000/31 se tedy nepoužije na spor v původním řízení.

– Článek 4 směrnice 2000/31

59. Článek 4 směrnice 2000/31 zakazuje členským státům stanovit, aby přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon podléhal povinnosti předchozího povolení nebo jakémukoliv jinému požadavku s rovnocenným účinkem.

60. Toto ustanovení se nachází v kapitole II směrnice 2000/31, nadepsané „Zásady“, v oddíle 1 „Požadavky na usazování a na informování“. Tato kapitola II stanoví celou řadu práv a povinností pro poskytovatele služeb informační společnosti, jejichž dodržování musí členské státy zajistit. Cílem těchto ustanovení je harmonizace právních předpisů členských států týkajících se těchto služeb za účelem zajištění účinnosti zásady vzájemného uznávání vyplývající z článku 3 směrnice 2000/31. Ustanovení kapitoly II této směrnice tedy harmonizují pravidla, která členské státy ukládají poskytovatelům služeb informační společnosti usazeným na jejich území²².

61. Je zcela logické, že totéž platí pro zákaz jakéhokoli povolovacího režimu takových služeb. Tento zákaz je tedy platný v situaci poskytovatelů těchto služeb v jejich vlastních domovských členských státech. Článek 4 odst. 1 směrnice 2000/31 je tedy v zásadě použitelný na spor v původním řízení.

62. Podle článku 4 odst. 2 této směrnice však zákazem stanoveným v čl. 4 odst. 1 této směrnice nejsou dotčena povolovací řízení, která se netýkají zvláště a výhradně služeb informační společnosti. Je tedy třeba ověřit, zda se povolovací režim dotčený v původním řízení týká zvláště a výhradně služeb informační společnosti.

63. Úvodem musím poznamenat, že čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31 je přísnější než podobná výhrada uvedená v čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535 v definici „předpisu pro služby“. Podle tohoto posledně uvedeného ustanovení jsou z něj totiž vyloučeny předpisy, které se nezaměřují *specificky* na služby informační společnosti. Naproti tomu čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31 umožňuje uplatnit zákaz uvedený v čl. 4 odst. 1 této směrnice pouze na povolovací režimy, které se týkají služeb informační společnosti nejen *zvláště*, ale také *výhradně*.

64. Podle informací obsažených v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce přitom v rumunském právu vyplývá požadavek na získání povolení k výkonu činnosti dispečinku taxislužby z čl. 15 odst. 1 zákona č. 38/2003. Tento článek vymezuje v následujících odstavcích požadavky, které je třeba splnit pro získání povolení, podmínky pro vydání tohoto povolení a pravidla pro výkon této činnosti.

65. Tato ustanovení jsou následně provedena na místní úrovni různými orgány příslušnými pro vydávání povolení, v projednávaném případě městem Bukurešť. Město Bukurešť přijalo za tímto účelem usnesení č. 178/2008. Toto usnesení bylo následně změněno usnesením č. 626/2017, kterým byl vložen pojem „dispečinkem prostřednictvím jakéhokoli jiného prostředku“²³ a objasněna skutečnost, že se povinnost mít povolení vztahuje na služby takového typu, jako jsou služby poskytované společností Star Taxi App, to znamená služby informační společnosti spočívající ve zprostředkování mezi řidiči taxislužby a cestujícími.

22 – Viz rovněž čl. 1 odst. 2 směrnice 2000/31, podle kterého „[j]e-li to pro dosažení cíle uvedeného v odstavci 1 potřebné, dbá tato směrnice o sblížení některých vnitrostátních ustanovení platných pro služby informační společnosti, která se týkají vnitřního trhu, usazování poskytovatelů služeb, obchodních sdělení, elektronických smluv, odpovědnosti zprostředkovatelů, kodexů chování, mimosoudního urovnávání sporů, soudních postupů a spolupráce mezi členskými státy“.

23 – To znamená jinak než rádiově, v praxi prostřednictvím prostředků informačních technologií.

66. Právní otázkou, na kterou je tedy třeba odpovědět, je, zda vnitrostátní ustanovení, jehož důsledkem je uložení povinnosti poskytovatelům služeb informační společnosti získat povolení, která již mimoto existuje u poskytovatelů podobných služeb, které nejsou službami informační společnosti, představuje povolovací režim, který se týká zvláště a výhradně poskytovatelů této druhé kategorie služeb ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31.

67. Podle mého názoru je třeba na tuto otázku odpovědět záporně.

68. Důvodem existence čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31 je zabránit nerovnému zacházení mezi službami informační společnosti a podobnými službami, které pod tento pojem nespádají. Pokud se totiž obecný povolovací režim použije rovněž na služby poskytované elektronicky na dálku, je pravděpodobné, že tyto služby představují z hospodářského hlediska náhradu za služby poskytované „klasickými“ prostředky, a proto jsou v přímém soutěžním vztahu s touto druhou kategorií služeb. Neexistence povinnosti získat povolení by přitom služby informační společnosti dostala do privilegovaného soutěžního postavení, což by bylo v rozporu se zásadou poctivé hospodářské soutěže a rovného zacházení²⁴. Jinými slovy, i když vůlí unijního normotvůrce při přijetí směrnice 2000/31 bylo podporovat rozvoj služeb informační společnosti, jeho záměrem nebylo umožnit hospodářským subjektům vyhnout se jakékoli legální povinnosti pod pouhou záminkou provozování činnosti „on-line“. Tyto obavy byly podle mého názoru základem věci, v níž byl vydán rozsudek Asociación Profesional Elite Taxi²⁵.

69. Vzhledem k tomu, že služby informační společnosti jsou výsledkem obzvláště rychlého technologického vývoje v poslední době, tyto služby často vstupují na trhy, na kterých již působí „klasické“ služby. Tyto klasické služby mohou podléhat povolovacímu režimu. V závislosti na dané oblasti a formulaci dotčených vnitrostátních ustanovení může být přitom více či méně zjevné, že se některé předpisy, včetně povolovacích režimů určených pro služby, které nejsou poskytovány na dálku a elektronicky, použijí na podobné služby, které jsou poskytovány tímto způsobem, a spadají tedy pod pojem „služba informační společnosti“. Může se tedy ukázat nezbytným upřesnit existující předpisy, na legislativní úrovni nebo jejich provedením, za účelem potvrzení jejich použití na služby informační společnosti. Takový legislativní nebo správní zásah, který podřizuje služby informační společnosti již existujícím předpisům, se však nerovná vytvoření nového povolovacího režimu, který by se týkal zvláště a výhradně těchto služeb. Takový zásah má spíše charakter přizpůsobení existujícího režimu novým okolnostem.

70. Podle mého názoru by tedy bylo v rozporu s užitečným účinkem čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31, kdyby zákaz obsažený v odstavci 1 téhož článku z důvodu takového „technického“ zásahu bránil použití určitých existujících povolovacích režimů na služby informační společnosti, zatímco by se na tyto služby mohly *proprio vigore* vztahovat další režimy, s využitím uvedeného čl. 4 odst. 2.

71. Stejná úvaha platí, pokud rozšíření již existujícího povolovacího režimu na služby informační společnosti vyžaduje úpravy z důvodu zvláštností těchto služeb ve srovnání se službami, pro které byl tento režim původně přijat. Tyto úpravy se mohou týkat zejména podmínek pro získání povolení. Jak totiž ukáží dále, právě neexistence takových úprav může zpochybnit legalitu použití povolovacího režimu na služby informační společnosti.

24 – Připomínám, že i když je v unijním právu jakýkoli povolovací režim pro služby informační společnosti zakázán podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31, jsou takové režimy za určitých podmínek povoleny pro jiné kategorie služeb v souladu s články 9 a 10 směrnice 2006/123 nebo článkem 49 SFEU.

25 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017 (C-434/15, EU:C:2017:981).

72. Konečně, nemyslím si, jak navrhuje Komise, že řešení přijaté Soudním dvorem v rozsudku Falbert a další²⁶ je obdobně použitelné na projednávanou věc. V uvedeném rozsudku²⁷ Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní předpis, jehož účelem a předmětem je rozšířit stávající předpis na služby informační společnosti, musí být kvalifikován jako „předpis pro služby“ ve smyslu čl. 1 bodu 5 směrnice 98/34²⁸. Jak jsem však již uvedl v bodě 63 tohoto stanoviska, předpisy pro služby ve smyslu směrnice 2015/1535 jsou předpisy, které se zaměřují specificky na služby informační společnosti, zatímco čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31 zakazuje pouze povolovací režimy, které se týkají těchto služeb zvláště a výhradně. Kromě toho podle ustálené judikatury nejsou technickými předpisy ve smyslu směrnice 2015/1535 vnitrostátní ustanovení, která se omezují na to, aby stanovila podmínky pro založení podniků nebo pro poskytování jejich služeb, například ustanovení, která podřizují výkon určité obchodní činnosti předchozímu souhlasu, přičemž tato zásada se použije rovněž na předpisy pro služby²⁹. Bylo by tedy nekonzistentní zavést výkladovou analogii mezi čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535 a čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31, který se týká právě povolovacích režimů.

73. Z těchto důvodů mám za to, že čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní ustanovení, které rozšiřuje na poskytovatele služeb informační společnosti povinnost získat povolení, které již podléhali poskytovatelé podobných služeb, které nejsou službami informační společnosti, nepředstavuje povolovací režim, který se týká zvláště a výhradně poskytovatelů této posledně uvedené kategorie služeb. Zákaz obsažený v čl. 4 odst. 1 této směrnice tedy nebrání použití takového režimu na služby informační společnosti.

74. Toto zjištění však podléhá podmínce, že služby, na které se vztahuje existující povolovací režim, které nejsou poskytovány elektronicky, a služby informační společnosti, na které je tento režim rozšířen, jsou skutečně hospodářsky rovnocenné. Tato rovnocennost musí být posuzována z hlediska uživatele služby, což znamená, že z jeho pohledu musí být služby zaměnitelné.

75. Zdá se přitom, že tato otázka je mezi účastníky původního řízení sporná. Město Bukurešť totiž ve svém vyjádření tvrdí, že taková činnost, jako je činnost vykonávaná společností Star Taxi App, je rovnocenná činnosti dispečinku taxislužby ve smyslu zákona č. 38/2003, a vztahuje se na ni tedy povinnost získat povolení pro dispečink pro rezervaci vozidel, která z toho vyplývá. V důsledku toho bylo usnesení č. 626/2017, stejně jako usnesení č. 178/2008, přijato při výkonu tohoto zákona. Naproti tomu, společnost Star Taxi App toto tvrzení zpochybňuje a tvrdí, že její činnost je odlišná, omezuje se na propojení řidičů taxislužby se zákazníky, a ustanovení uvedeného zákona se na ni tedy nevztahují.

76. Bohužel se nezdá, že by byl tento bod vyřešen předkládajícím soudem, který na jedné straně cituje zákon č. 38/2003 mezi ustanoveními relevantními pro řešení sporu v původním řízení, ale na druhé straně tvrdí, že rozšíření pojmu „dispečink“ na počítačové aplikace „překračuje právní rámec“. Samotný výklad směrnice 2000/31 Soudním dvorem nemůže tuto otázku vyřešit, neboť závisí na posouzení skutkového stavu, k němuž je příslušný pouze předkládající soud.

26 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017 (C-255/16, EU:C:2017:983).

27 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Falbert a další (C-255/16, EU:C:2017:983, bod 35).

28 – Nyní čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535.

29 – Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Falbert a další (C-255/16, EU:C:2017:983, body 16 až 18).

77. Článek 4 odst. 1 směrnice 2000/31 tedy nebrání takovým vnitrostátním ustanovením, jako jsou ustanovení usnesení č. 178/2008, ve znění usnesení č. 626/2017, za podmínky, že je zjištěna hospodářská rovnocennost služeb upravených těmito ustanoveními. Pokud by naopak předkládající soud zjistil, že takové služby, jako jsou služby poskytované společností Star Taxi App, nejsou hospodářsky rovnocenné se službami dispečinku taxislužby, takže by usnesení č. 626/2017 muselo být *de facto* považováno za autonomní povolovací režim, vztahoval by se na tento režim zákaz stanovený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31³⁰.

– *Závěrečná poznámka*

78. Komise ve svém vyjádření poznamenává, že ustanovení usnesení č. 626/2017 ve vzájemném spojení, zejména ustanovení týkající se povinnosti předávat objednávky řidičům rádiově a zakazu využívat mobilní telefony během poskytování přepravních služeb³¹, mohou být vykládána tak, že *de facto* zakazují poskytování takových služeb, jako jsou služby nabízené společností Star Taxi App.

79. Tato otázka však nebyla předkládajícím soudem vznesena v jeho žádosti, která se týká povinnosti získat povolení. Společnost Star Taxi App mimoto v odpovědi na výslovnou otázku Soudního dvora v této věci uznala, že by měla být schopna pokračovat v činnosti za podmínky, že splní požadavky stanovené pro dispečink pro rezervaci vozidel a získá povolení.

80. Domnívám se tedy, že případný zákaz činnosti společnosti Star Taxi App je příliš hypotetický na to, aby byla projednávána věc posouzena z tohoto hlediska. Kromě toho Soudní dvůr nemá v tomto ohledu dostatek informací.

Směrnice 2006/123

81. Jak jsem uvedl, je třeba mít za to, že zákaz jakéhokoli povolovacího režimu obsažený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31 se nevztahuje na režim dotčený v původním řízení, jelikož se tento režim netýká zvláště a výhradně služeb informační společnosti, ale týká se rovněž služeb téže povahy, na které se tato kvalifikace nevztahuje. Na tyto jiné služby se přitom potenciálně vztahuje směrnice 2006/123. Je tedy třeba ověřit, zda je tato směrnice použitelná na projednáváný případ, a pokud ano, zda brání takovému povolovacímu režimu, jako je režim dotčený v původním řízení.

– *Použitelnost směrnice 2006/123*

82. Podle článku 2 odst. 1 směrnice 2006/123 se tato směrnice vztahuje na služby poskytované poskytovateli usazenými v některém členském státě, což bezpochyby zahrnuje služby dotčené v původním řízení.

83. Článek 2 odst. 2 této směrnice však vylučuje z její působnosti určité služby, zejména služby v oblasti dopravy spadající do oblasti působnosti hlavy VI Smlouvy o FEU³². Bod 21 odůvodnění uvedené směrnice upřesňuje, že výraz „doprava“ ve smyslu dotčeného ustanovení zahrnuje taxislužbu. Zahrnuje tento výraz rovněž zprostředkovatelské služby mezi řidiči taxislužby a jejich zákazníky?

30 – Musím uvést, že v takovém případě vyvstává rovněž otázka legality tohoto usnesení pouze z hlediska vnitrostátního práva, neboť Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic (zákon č. 365/2002 o elektronickém obchodu) ze dne 7. června 2002 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 483 ze dne 5. července 2002), který provádí směrnici 2000/31 do rumunského práva, přebírá do čl. 4 odst. 1 zákaz obsažený v čl. 4 odst. 1 této směrnice.

31 – Viz body 18 a 19 tohoto stanoviska.

32 – Článek 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123.

84. Soudní dvůr již vyložil čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123. Soudní dvůr zejména rozhodl ohledně služeb technické prohlídky vozidel, že toto ustanovení zahrnuje nejen jakýkoli fyzický akt přemístování osob nebo zboží z jednoho místa na druhé prostřednictvím vozidla, letadla nebo plavidla, nýbrž i jakoukoli službu, která je s tímto aktem neodmyslitelně spojena³³.

85. Ohledně služeb technické prohlídky Soudní dvůr zaprvé rozhodl, že tyto služby jsou neodmyslitelně spojeny se samotnými dopravními službami, jelikož představují předchozí a nevyhnutelnou podmínku pro tyto služby tím, že přispívají k zajištění bezpečnosti silničního provozu³⁴.

86. Zadruhé Soudní dvůr poznamenal, že opatření k harmonizaci uvedených služeb technické prohlídky byla přijata na základě ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se dopravy³⁵. Na rozdíl od názoru, který vyjádřila Komise v projednávané věci, považují toto zjištění za klíčové pro výklad čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123. Toto ustanovení totiž výslovně odkazuje na hlavu Smlouvy o FEU týkající se dopravy (nyní hlava VI Smlouvy o FEU). Je tomu tak proto, že podle čl. 58 odst. 1 SFEU se volný pohyb služeb v oblasti dopravy řídí hlavou Smlouvy o FEU týkající se dopravy. Směrnice 2006/123 tedy nemůže upravovat volný pohyb služeb v této oblasti. Unijní normotvůrce přitom přijetím směrnic týkajících se služeb technické prohlídky vozidel na základě ustanovení spadajících do hlavy VI Smlouvy o FEU tyto služby implicitně zahrnul do oblasti dopravy ve smyslu jak čl. 58 odst. 1 SFEU, tak čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123. Tato volba právního základu harmonizačních opatření je tedy rozhodující pro vyloučení dotčených služeb z působnosti směrnice 2006/123³⁶.

87. Pokud jde o takové zprostředkovatelské služby, jako jsou služby dotčené v původním řízení, nejsou neodmyslitelně spojeny se službami taxislužby ve smyslu výše uvedené judikatury Soudního dvora, neboť nepředstavují předchozí a nevyhnutelnou podmínku pro poskytování těchto posledně uvedených služeb ze stejného titulu jako technická prohlídka. Je pravda, že rumunské právní předpisy ukládají všem poskytovatelům taxislužby povinnost využívat dispečinkové služby. Taková povinnost uložená na vnitrostátní úrovni však nemůže být určující pro kvalifikaci určité kategorie služeb z hlediska unijního práva.

88. Tyto zprostředkovatelské služby navíc nejsou předmětem žádného zvláštního harmonizačního opatření přijatého na základě ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se dopravy.

89. Nevidím tedy důvody pro vyloučení těchto služeb z působnosti směrnice 2006/123 na základě čl. 2 odst. 2 písm. d) této směrnice.

90. Kromě toho čl. 3 odst. 1 směrnice 2006/123 obsahuje pravidlo, podle kterého mají v případě rozporu ustanovení zvláštních unijních právních aktů upravující přístup ke službám a jejich výkon v konkrétních odvětvích přednost před ustanoveními směrnice 2006/123. I když čl. 3 odst. 1 této směrnice výslovně nezmiňuje směrnici 2000/31 ve své druhé větě, zatímco jiné směrnice jsou v něm převzaty, je nicméně zjevné, že se toto pravidlo vztahuje rovněž na směrnici 2000/31. Tato směrnice totiž v rozsahu, v němž upravuje přístup k službám informační společnosti a jejich výkon, představuje *lex specialis* ve vztahu ke směrnici 2006/123³⁷.

91. Nicméně vzhledem k tomu, že se zákaz jakéhokoli povolovacího režimu obsažený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31 nevztahuje na takové služby, jako jsou služby dotčené v původním řízení, neexistuje žádný rozpor mezi oběma směrnicemi. Vyloučení použitelnosti tohoto zákazu, které vyplývá z čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/31, totiž neznamená poskytnutí bezpodmínečné možnosti členským státům

33 – Rozsudek ze dne 15. října 2015, Grupo Itevelesa a další (C-168/14, EU:C:2015:685, bod 46).

34 – Rozsudek ze dne 15. října 2015, Grupo Itevelesa a další (C-168/14, EU:C:2015:685, bod 47).

35 – Rozsudek ze dne 15. října 2015, Grupo Itevelesa a další (C-168/14, EU:C:2015:685, bod 49).

36 – Viz rovněž mé stanovisko ve spojených věcech Trijber a Harmsen (C-340/14 a C-341/14, EU:C:2015:505, body 27 a 28).

37 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, body 40 až 42).

používat povolovací režimy v situacích, na které se vztahuje toto ustanovení. Pouze čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31 je nepoužitelný a tyto povolovací režimy naopak podléhají jiným pravidlům unijního práva, včetně ustanovení směrnice 2006/123, a to i v rozsahu, v němž se týkají služeb informační společnosti.

92. Článek 3 odst. 1 směrnice 2006/123 tedy nebrání použití této směrnice na povolovací režim dotčený v původním řízení, a to i v rozsahu, v němž se týká služeb informační společnosti.

93. Ve své předběžné otázce předkládající soud zmiňuje články 9, 10 a 16 směrnice 2006/123. Článek 16 této směrnice se však týká volného pohybu služeb v jiných členských státech, než je stát, v němž je usazen poskytovatel. Jak jsem přitom uvedl v bodě 56 tohoto stanoviska, spor v původním řízení se týká výkonu činnosti rumunské společnosti spočívající v poskytování služeb na rumunském území. Článek 16 směrnice 2006/123 se tedy na tento spor nepoužije.

94. V projednávaném případě se naproti tomu použijí ustanovení této směrnice týkající se svobody usazování, a sice její články 9 až 15. Soudní dvůr totiž rozhodl, že tyto články jsou použitelné na čisté vnitrostátní situace³⁸.

– Články 9 a 10 směrnice 2006/123

95. Článek 9 směrnice 2006/123 vychází ze zásady, že poskytování služeb nesmí podléhat povolovacímu režimu. Za určitých podmínek však mají členské státy možnost podřídit přístup k činnosti poskytování služeb takovému režimu³⁹. Jedná se o tyto podmínky: nediskriminační povaha režimu, jeho opodstatnění naléhavým důvodem obecného zájmu a neexistence méně omezujících opatření umožňujících dosáhnout téhož cíle.

96. Nemám k dispozici žádný údaj ohledně opodstatnění režimu povolování činností dispečinku taxislužby vyplývajícího ze zákona č. 38/2003. Pokud jde o usnesení č. 626/2017, město Bukurešť se ve svém vyjádření dovolává nutnosti zajistit rovné podmínky hospodářské soutěže mezi „klasickými“ dispečinku pro rezervaci vozidel taxislužby a elektronickými zprostředkovatelskými službami. To však nevysvětluje důvod existence povolovacího systému jako takového.

97. Předkládajícímu soudu tedy přísluší ověřit, zda existují naléhavé důvody obecného zájmu odůvodňující režim povolování služeb dispečinku taxislužby. Je třeba pouze poznamenat, že tento režim se týká zprostředkovatelské služby na trhu, který již podléhá povolovacímu režimu, jehož cílem je poskytování dopravních služeb taxislužby⁴⁰. Zdá se tedy, že například obecný zájem související s ochranou spotřebitele je již splněn. Úkolem předkládajícího soudu je tak ověřit, jaké jiné naléhavé důvody mohou odůvodnit tento režim dodatečného povolení.

98. Je třeba ještě učinit následující závěrečné poznámky. Článek 10 odst. 1 a 2 směrnice 2006/123 vyžaduje, aby povolení byla udělena na základě kritérií opodstatněných naléhavým důvodem obecného zájmu a přiměřených danému cíli obecného zájmu.

38 – Rozsudek ze dne 30. ledna 2018, X a Visser (C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, bod 3 výroku). Viz rovněž mé stanovisko ve spojených věcech Trijber a Harmsen (C-340/14 a C-341/14, EU:C:2015:505, body 44 až 57), jakož i ve spojených věcech X a Visser (C-360/15 a C-31/16, EU:C:2017:397, body 106 a násl.).

39 – Výraz „povolovací režim“ je definován v čl. 4 bodě 6 směrnice 2006/123 jako „každý postup, podle kterého musí poskytovatel nebo příjemce postupovat, aby od příslušného orgánu získal formální nebo implicitní rozhodnutí o přístupu k činnosti poskytování služeb nebo o jejím výkonu“. Podle mého názoru není pochyb o tom, že činnost dispečinku taxislužby v rumunském právu podléhá povolovacímu režimu ve smyslu této definice. Tento režim je založen na článku 15 zákona č. 38/2003 a na úrovni města Bukurešti je proveden usnesením č. 178/2008, ve znění usnesení č. 626/2017.

40 – Pokud jde tentokrát o dopravní službu, je tento režim vyloučen z působnosti směrnice 2006/123.

99. Článek 15 odst. 2 zákona č. 38/2003 přitom za účelem získání povolení vyžaduje mimo jiné mít k dispozici rozhlasový vysílač a přijímač, zabezpečenou rádiovou frekvenci, zaměstnance s osvědčením provozovatele radiotelefonie a licenci k užívání rádiových frekvencí. Ze spisu jasně nevyplývá, zda se tyto požadavky vztahují na poskytovatele zprostředkovatelských služeb mezi řidiči taxislužby a zákazníky prostřednictvím aplikace pro chytré telefony; nezdá se to však být vyloučeno.

100. Tyto požadavky, koncipované pro dispečinky pro rezervaci vozidel taxislužby, jsou zjevně nevhodné pro elektronicky poskytované služby, jelikož jejich poskytovatelům ukládají neodůvodněné poplatky a náklady. Tyto požadavky tedy nemohou být již pojmově opodstatněny žádným naléhavým důvodem obecného zájmu, ani být považovány za přiměřené žádnému cíli obecného zájmu, pokud jsou použitelné na poskytovatele služeb informační společnosti. Ukládají jim totiž, aby kromě technologií, které používají, disponovali rovněž kompetencemi a vybavením, které jsou vlastní jiné technologii.

101. Z těchto důvodů mám za to, že povolovací režim není založen na kritériích opodstatněných naléhavým důvodem obecného zájmu, jak vyžaduje čl. 10 odst. 1 písm. b) a c) směrnice 2006/123, pokud vydání povolení podléhá požadavkům, které nejsou z technologického hlediska přizpůsobeny službě zamýšlené žadatelem.

Článek 56 SFEU

102. Předkládající soud se v předběžné otázce rovněž dovolává článku 56 SFEU, který zakládá volný pohyb služeb. Jak jsem však již uvedl v bodě 56 tohoto stanoviska, spor v původním řízení se týká výkonu činnosti rumunské společnosti spočívající v poskytování služeb na rumunském území. Podle ustálené judikatury Soudního dvora se přitom ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu služeb nevztahují na situace, jejichž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu⁴¹. Článek 56 SFEU není tedy použitelný na projednávaný případ.

Odpověď na druhou a třetí předběžnou otázku

103. Navrhuji odpovědět na druhou a třetí předběžnou otázku tak, že článek 4 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby se na poskytovatele služeb informační společnosti vztahoval povolovací režim použitelný na hospodářsky rovnocenné poskytovatele služeb, kteří nejsou službami informační společnosti. Články 9 a 10 směrnice 2006/123 brání použití takového povolovacího režimu, ledaže by byl v souladu s kritérii stanovenými v těchto člancích, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Povolovací režim není v souladu s kritérii uvedenými v článku 10 směrnice 2006/123, pokud vydání povolení podléhá požadavkům, které nejsou z technologického hlediska přizpůsobeny službě zamýšlené žadatelem. Článek 3 směrnice 2000/31, článek 16 směrnice 2006/123 a článek 56 SFEU se nepoužijí v situaci poskytovatele, který hodlá poskytovat služby informační společnosti v členském státě, v němž je usazen.

Ke čtvrté předběžné otázce

104. Podstatou čtvrté předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda usnesení č. 626/2017 představuje technický předpis ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535, který měl být oznámen Komisi podle článku 5 této směrnice.

41 – Viz naposledy rozsudek ze dne 13. prosince 2018, France Télévisions (C-298/17, EU:C:2018:1017, bod 30 a citovaná judikatura).

105. Podle článku 1 odst. 1 písm. f) třetího pododstavce směrnice 2015/1535 se však toto ustanovení týká technických předpisů přijatých orgány určenými členskými státy a uvedenými na seznamu vypracovaném a případně aktualizovaném Komisí ve výboru uvedeném v článku 2 této směrnice. Takový seznam byl přitom zveřejněn dne 31. května 2006⁴², tedy před přistoupením Rumunska k Evropské unii, a nezahrnuje tedy rumunské orgány. Komise nicméně ve svém vyjádření uvádí, že Rumunsko při svém přistoupení oznámilo, že pouze jeho ústřední orgány jsou oprávněny přijímat technické předpisy ve smyslu směrnice 2015/1535. Na akty města Bukurešti se tedy nevztahuje oznamovací povinnost podle článku 5 této směrnice.

106. To však zcela neřeší problém, jelikož, jak jsem již uvedl, existuje pochybnost o tom, zda požadavek získat povolení pro poskytování takových služeb, jako jsou služby dotčené v původním řízení, vyplývá výlučně z usnesení č. 626/2017 nebo z článku 15 zákona č. 38/2003, ve vztahu k němuž toto usnesení představuje pouze prováděcí opatření. Je tedy legitimní si položit otázku, zda neměl být Komisi oznámen tento zákon.

107. Podle mého názoru je však na tuto otázku třeba odpovědět záporně. Článek 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535 totiž z pojmu „předpisy pro služby“, což je jediná kategorie technických předpisů, které zde mohou být dotčeny, vylučuje předpisy, které se nezaměřují specificky na služby informační společnosti. Podle druhého pododstavce tohoto písmene e) jsou předpisy zaměřené specificky na takové služby, je-li jejich zvláštním záměrem a cílem regulovat tyto služby *přímo a cíleně*. Naproti tomu předpisy, které na tyto služby působí pouze *nepřímo nebo vedlejší* způsobem, nejsou považovány za zaměřené specificky na tyto služby.

108. Je přitom nutno konstatovat, že zákon č. 38/2003 služby informační společnosti nijak nezmiňuje. Tyto služby naopak opomíjí natolik, že vyžaduje, aby všichni poskytovatelé služeb dispečinku taxislužby vlastnili frekvenci a rádiové vybavení, které provozují rádiově nebo prostřednictvím prostředků informačních technologií. Podle mého názoru je tedy zjevné, že i když se tento zákon použije na služby informační společnosti, jak tvrdí město Bukurešť, jeho cílem není regulovat tyto služby přímo a cíleně a působí na ně pouze nepřímo, dalo by se říci setrvačností.

109. To lze ostatně snadno vysvětlit skutečností, že zákon č. 38/2003 pochází z roku 2003, zatímco společnost Uber, která je průkopnicí v oblasti rezervace přepravních služeb prostřednictvím chytrých telefonů, byla založena až v roce 2009.

110. Článek 15 zákona č. 38/2003 se tedy nezaměřuje specificky na služby informační společnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535.

111. V důsledku toho je třeba na čtvrtou předběžnou otázku odpovědět tak, že usnesení č. 626/2017 nepředstavuje technický předpis ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535.

Závěry

112. S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému navrhuji odpovědět na předběžné otázky položené Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko) takto:

„1) Článek 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“), ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, musí být

42 – Úř. věst. 2006, C 127, s. 14.

vykládán v tom smyslu, že službou informační společnosti je služba, která spočívá v přímém propojení řidičů taxislužby se zákazníky prostřednictvím elektronické aplikace, pokud tato služba není neoddělitelně spjata s taxislužbou, takže netvoří její nedílnou součást.

- 2) Článek 4 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání použití vůči poskytovateli služeb informační společnosti povolovacího režimu, který se vztahuje na poskytovatele služeb hospodářsky rovnocenné povahy, které nejsou službami informační společnosti.

Články 9 a 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu musí být vykládány v tom smyslu, že brání použití takového povolovacího režimu, ledaže by byl v souladu s kritérii stanovenými v těchto člancích, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Povolovací režim není v souladu s kritérii uvedenými v článku 10 směrnice 2006/123, pokud vydání povolení podléhá požadavkům, které nejsou z technologického hlediska přizpůsobeny službě zamýšlené žadatelem.

Článek 3 směrnice 2000/31, článek 16 směrnice 2006/123 a článek 56 SFEU se nepoužijí v situaci poskytovatele, který hodlá poskytovat služby informační společnosti v členském státě, v němž je usazen.

- 3) Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 626/2017 pentru modificarea și completarea Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (usnesení Rady města Bukurešti č. 626/2017 ze dne 19. prosince 2017, kterým se mění a doplňuje usnesení č. 178/2008, kterým se schvaluje rámcové nařízení, zadávací podmínky a koncesní smlouva v delegované správě pro účely organizace a poskytování veřejné služby místní přepravy prostřednictvím vozidel taxislužby ze dne 21. dubna 2008) nepředstavuje technický předpis ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535.“